

iranians havien congelat la investigació d'armament atòmic el 2003, ara –al començament de les reunions del Consell de Seguretat de l'ONU sobre l'accentuació de les sancions a Iran– l'escenari que es mostraria seria molt més llòbrec.

Si al febrer França assumeix per torn la presidència del Consell, es podria arribar a un enfrontament a petició de Washington. Si Moscou no descarta més sancions, Pequín s'hi podria oposar: la república popular ha fet negocis energètics de milers de milions amb l'Iran.

En canvi, les sancions *elegants* –com ara les restriccions de mobilitat per als guardians de la revolució i per als científics atòmics– també les podria acceptar la Xina. Fachrisade ja és en una d'aqueixes llistes, Daneshjoo podria arribar-hi.

Però, presumptament, les mesures realment doloroses per a l'Iran –i per al fructífer comerç amb Teheran– les haurà de suportar occident tot sol.

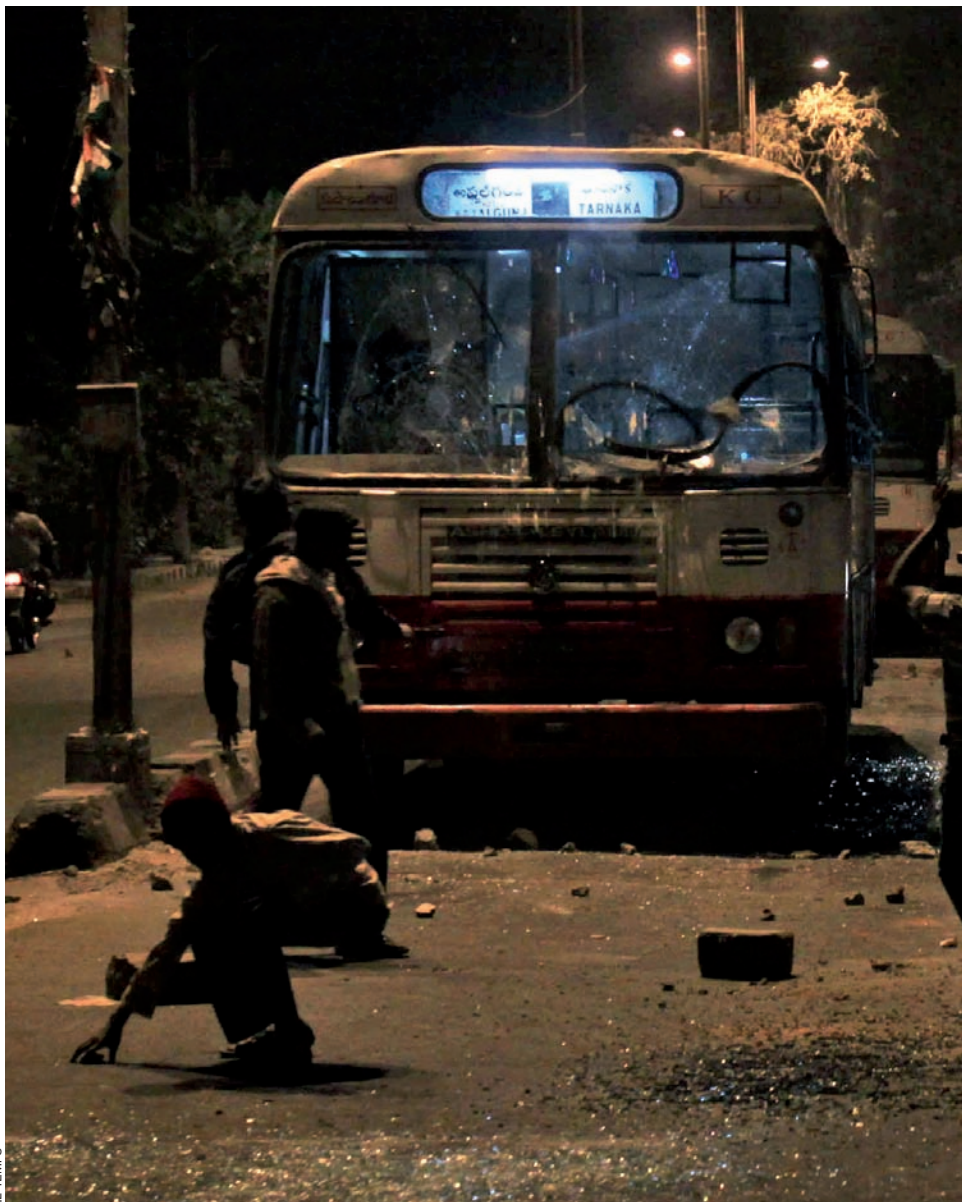
L'arma comercial més forta seria un embargament del combustible. A causa de les escasses possibilitats de refinament, l'Iran, l'estat amb la segona reserva de petroli més gran del món, ha d'importar quasi la meitat de la gasolina que necessita. Si, consegüentment, s'apujara el preu de la gasolina, els aldarulls socials serien inevitables. Però els experts discuteixen si aquests aldarulls anirien adreçats al govern impopular o si, en canvi, els dirigents reeixirien de nou a incitar el poble contra *l'occident malvat*.

Només quedaria l'opció militar. Però bombardejar les plantes, sense comptar els possibles contraatacs i les conseqüències polítiques, és ben difícil. Quasi totes les plantes són instal·lades sota terra i no es poden destruir amb armament convencional.

Si els experts israelians són escèptics quant a la possibilitat que un bombardeig encertara l'objectiu atòmic, David Petraeus, precisament un general dels EUA que sol ser prou prudent, llança propostes marcial. "Que les plantes atòmiques iranianes no es poden atacar? I ara, és clar que es poden bombardejar", va dir la setmana passada a Washington.

**Dieter Bednarz, Erich Follath,
Holger Stark**

Traducció de Beatriu Vallès

EL TEMPS

L'Índia es baralla per reinventar-se

El govern de l'Índia ha obert la capsa de Pandora quan ha anunciat la creació de l'estat de Telangana. D'ençà que va néixer el moviment en favor d'aquesta causa, ara fa cinquanta anys, hi ha hagut diversos esclats de violència entre partidaris i opositors.

Un grup de partidaris de la separació de Telangana ataquen un autobús, a Hyderabad, el 23 de desembre passat.

Botigues i escoles tancades, milers d'autobusos retirats de la circulació per evitar atacs vandàlics, desenes d'estudiants ferits pels cops de porra de la policia. La Universitat d'Osmania, a la ciutat índia de Hyderabad, ha tornat a ser l'epicentre, igual com fa trenta anys –quan hi hagué centenars de morts–, d'un esclat de violència arran de la disputa per la creació de l'estat de Telangana. Aquesta vegada, les protestes van començar quan un estudiant es llevà la vida com a mostra de suport a aquesta causa. Tanmateix, la polèmica havia començat a desfermar-se el mes de desembre passat, així que el govern de l'Índia, per mitjà del ministre de l'Interior,

Palaniappan Chidambaran, anuncià l'inici del procés de separació de Telangana de l'estat d'Andhra Pradesh, una demanda que té l'origen els anys 50 del segle passat. La reacció que va despertar l'anunci, sobretot dels contraris, ha fet que el govern ho hagi deixat ara a mans de l'assemblea d'Andhra Pradesh, molt dividida sobre aquesta qüestió.

Això no obstant, el debat de la creació del nou estat de Telangana té una implicació d'abast molt més ampli, sobretot pel que fa a la manera com el país democràtic més poblat del món ha de cohesionar les diverses identitats amb el territori. L'Índia posseeix una societat molt complexa, amb una gran diversitat lingüística i ètnica, que es barreja amb la intolerància derivada d'una divisió jerarquitzada i molt desigual. Poc després d'assolir, l'any 1947, la independència de l'imperi britànic, l'Índia va dur a la pràctica un projecte per a mirar de definir les fronteres internes amb criteris lingüístics. Per això, per tal d'evitar la fragmentació del territori on es parla el telugu, l'any 1956 es va decidir que les regions de Telangana i Andhra constituïssin un únic estat, anomenat Andhra Pradesh, on aquesta llengua –la tercera més parlada de les vint que hi ha al país– és l'idioma oficial.

Tanmateix, a partir dels anys 60, l'incompliment de les condicions de l'acord que havia donat lloc a la creació de l'estat d'Andhra Pradesh va fer que es comencés a palesar el descontentament de gran part de la població de Telangana. La situació va empitjorar molt a partir del 1969, sobretot arran d'un augment de l'agitació estudiantil que va començar a la Universitat d'Osmania i que ràpidament es va escampar a unes altres ciutats de l'estat. El 20 de gener d'aquell any, la policia va disparar contra els estudiants d'aquesta universitat i desfermà un enfrontament que es va acabar amb la mort de més de 300 persones. D'aleshores ençà, la batalla per la separació de Telangana ha tingut lloc principalment en el terreny polític i ideològic, amb la formació de diversos moviments i partits que, amb més o menys intensitat, han defensat la creació del nou estat.

Ara per ara, Andhra Pradesh és un estat format per 23 districtes que es corresponen amb la zona on la llengua telugu és predominant. L'estat, a la vegada, se subdivideix en tres regions: el Delta, que és la zona més fèrtil, rica i prospera; Rayalaseema, una àrea molt endarrerida, que sovint és víctima de la sequera i la fam, i Telangana, una zona que tradicionalment ha viscut de l'agricultura i la ramaderia.

Reclamació pionera. El moviment en favor de la creació de l'estat de Telangana iniciat els anys 60 va implicar l'aparició a l'Índia de la primera lluita en favor de l'autonomia política, econòmica i cultural d'una de les seves regions. De fet, l'existència d'estats superpoblats com el d'Andhra Pradesh, que té uns 77 milions d'habitants, o el d'Uttar Pradesh, que en té 170 –gairebé tants com el Pakistan–, ha obert el debat sobre la conveniència de crear entitats més petites que assegurin millor la participació política, la governabilitat i el benestar dels ciutadans. En aquest sentit, el nou estat de Telangana, si s'arriba a crear, tindria una població de 35 milions de persones. Avui dia, però, al moviment per l'autonomia política de Telangana se n'hi ha d'afegir també un altre que reclama l'emancipació social, sobretot pel que fa a l'abolició de l'estructura de castes, o bé la fi de la discriminació de les dones.

En aquest sentit, els defensors de la creació de l'estat de Telangana adueixen que el govern de l'Índia no ha estat capaç d'assegurar el desenvolupament de la regió, fins al punt que avui dia Telangana s'ha convertit en una de les zones més endarrerides de l'Índia. L'aplicació de noves tècniques agrícoles a partir dels anys 60, sobretot pel que fa al reg i a l'ús de fertilitzants, només va servir per a afavorir l'enriquiment d'un grup d'agricultors que ja disposaven d'una situació privilegiada. Per tot plegat, la percepció de la majoria de la gent és que l'explotació de les riqueses naturals de Telangana ha anat en benefici de la regió d'Andhra. De fet, el moviment de separació considera que la formació de l'estat d'Andhra Pradesh, el 1956, es va fer amb la

Un grup d'estudiants de la Universitat d'Osmania en una manifestació de suport a l'estat de Telangana.

intenció d'apropriar-se els recursos de Telangana.

Tot i que, durant els anys posteriors, el moviment no va arribar a ser prou fort per a assolir els seus objectius, en arribar els anys 90 la reivindicació va tornar a agafar embranzida. Una de les raons fou la promesa del partit Barathiya Janatha de portar-ho a la pràctica si arribava al poder, tot i que després no ho va poder fer per l'oposició dels seus socis de govern. Ara bé, la qüestió de Telangana va tornar a situar-se al centre de la política de l'Índia l'any 2001, amb la creació del Telangana Rastra Samiti, liderat per

Kalkavuntla Chandrasekhar Rao, que va engegar una campanya per a la creació del nou estat que va obtenir el suport d'un ventall molt ampli de la població, des de joves fins a treballadors, a més d'artistes i intel·lectuals. La creació del nou estat semblava que seria una realitat quan, el 2004, el Telangana Rastra Samiti va formar una coalició de govern amb el Congrés Nacional a Andhra Pradesh amb aquesta condició. Tanmateix, dos anys després, en vista de la indecisió del govern a l'hora d'impulsar la creació de l'estat Telangana, la formació que encapçala Chandrasekhar Rao va retirar el seu suport al govern. Posteriorment, Chandrasekhar va convertir-se en un polític molt qüestionat per gairebé tothom i va quedar en una situació gairebé marginal. Amb tot, el mes de desembre passat aquest líder polític va tornar a captar l'atenció dels mitjans de comunicació quan va començar una vaga de fam per exigir la separació de Telangana.

Fort impacte. Després de més de trenta anys del naixement del moviment per la separació de Telangana, aquesta reivindicació s'ha convertit en un dels punts centrals de la política

de l'estat d'Andhra Pradesh i, fins i tot, pot tenir repercussions a tota l'Índia. El motiu és que el Congrés Nacional, que presideix Sonia Gandhi, és el partit de govern, amb Mammohan Singh de primer ministre, i també governa a Andhra Pradesh. Tot i que aquest partit s'ha mostrat favorable a la creació del nou estat, el sentiment general dels habitants de Telangana és que aquesta formació ha explotat les seves reclamacions per obtenir beneficis electorals. Durant la campanya de les eleccions generals del 2009, Sonia Gandhi va assegurar que el Congrés Nacional no s'oposava a la separació de Telangana, per bé que va afegir que també calia tenir en compte el parer de les altres regions.

En aquest sentit, els qui s'oposen a la separació no veuen amb bons ulls que Andhra Pradesh perdi la seva capital, Hyderabad, que és a Telangana, sobretot perquè avui dia és la seu de nombroses empreses relacionades amb les telecomunicacions i la indústria farmacèutica. Aquestes darreres setmanes, manifestants partidaris i contraris a la creació de l'estat han tallat carreteres i han dut a terme accions violentes a les principals ciutats de l'estat, mentre botigues, escoles i, fins i tot, hotels tancaven portes.

Mentrestant, el govern de l'Índia s'ha fet enrere de la decisió, presa el mes de desembre passat, d'autoritzar la creació del nou estat, amb l'argument que calia estudiar més bé la qüestió. Els partits polítics amb representació parlamentària van reunir-se a principi de gener per elaborar un full de ruta, però les discussions van acabar sense acord. Malgrat que la decisió final per a la creació de l'estat de Telangana la té el parlament de l'Índia, cal que abans ho aprovi l'assemblea d'Andhra Pradesh, cosa bastant improbable a curt termini, sobretot per la profunda divisió que hi ha en aquesta qüestió.

L'Índia, que tenia setze estats el 1971 i actualment en té 28, viu, així doncs, abocada al debat sobre si la divisió del país en estats més petits contribuirà a articular millor un territori amb una població que sobrepassa els mil milions d'habitants.

Xevi Camprubi

